

нута по гърбътъ на Атанасова плющеше нагайката на Подполковникъ Калитина. Но това не стигало; по-валения на земята Атанасовъ немилостиво се риташе отъ дружинния командиръ. Въ това врѣме единъ офицеръ отъ сапйорния баталионъ, като видѣ горнята сцена, извика.

— Защо биете челоуѣка? Ще го убиете.

Той, види се, не познаваше Подполковникъ Калитина, нито пъкъ знаеше, че е офицеръ, понеже Калитинъ бѣше по риза. Както и да е, това обстоятелство избави Атанасова.

— Кой смѣ да ми прави бѣлѣжки? извика Калитинъ. Офицера се извини, като му каза, че не го позналъ.

— Управия, забѣлѣжи единъ отъ селенитѣ, — зрителъ на горнята сцена. Турцитѣ, които ни бияха и бѣсяха, хранятъ, а нашитѣ биятъ до полусмъртъ.

Той не успѣ, обаче, да довърши; другаритѣ му го смушиха и той замълча. . . .

Горещината още не бѣше спаднала, когато опълчението се вдигна отъ бивуака и продължи пътя си за Казанлъкъ. Още отъ самия бивуакъ започваха триндафиловитѣ градини, които се простираха и отъ двѣтѣ страни на пътя, а по къмъ югъ се зеленѣяха високи тютюневи посѣви. Въ 5—6 версти отъ Мжглишъ минахме прѣзъ една горска рѣкичка и встѣпихме въ царството на розитѣ, лозята и фруктовитѣ градини. Отъ тукъ и отъ двѣтѣ страни на пътя до самия Казанлъкъ, цѣлото пространство е покрито съ високи триндафилови градини, лозя и фруктови дървета. Къмъ югъ на 2—3 версти се простиратъ обширни ливади и нивя, на които се виждаха голѣми купи сѣно и на гжсто наредени кръстци (жито, ржжъ и ичумикъ).

Слънцето страшно печеше. Въ въздуха се чувствуваше страшна техчина, която се още по-вече увеличаваше отъ движението на опълчението по непоосирания пътъ.

На западъ въ 3—4 версти се виждаше градина отъ високи дървета, надъ които тукъ тамъ стърчаха бѣли минарета съ полумѣсецъ на върха. Когато още